

La fe dóna sentit a la nostra vida

Un dia, el meu millor amic estava pensatiu i, amb certa preocupació, em va dir: «César jo no crec». Jo li vaig respondre: «Però home, tindràs algun petit dubte, com tots». Ell va insistir: «No, no, que no crec..., però m'agradaria creure». Llavors li vaig dir: «Bé, tu fes com si creguessis». Ell va respondre: «Però això seria una hipocresia».

Més tard, mogut pel desig d'ajudar al meu amic a recuperar la fe i el sentit de la vida, vaig començar a llegir alguns articles sobre l'existència de Déu. A manera d'introducció vaig trobar una paràbola del teòleg John Hick que reflecteix la postura de creients i no creients, diu així:

«Dos homes caminen junts per un camí. Un d'ells està convençut que la ruta condueix a la ciutat celestial, mentre que l'altre opina que no condueix enlloc; però, com que no hi ha un altre camí, viatgen junts. Cap dels dos ha recorregut mai aquest itinerari; per això, cap d'ells pot dir què trobarà després de cada corba. Durant el viatge, viuen moments fàcils i joiosos, però també moments difícils i perillosos. Durant tot el temps, un d'ells pensa en el viatge com un pelegrinatge a la ciutat celestial. Interpreta els moments agradables com estímuls, i els obstacles com a proves del seu propòsit i lliçons de perseverança, preparades pel rei d'aquella ciutat i destinades a fer d'ell un habitant digne del lloc al qual s'encamina. Però l'altre no creu en res d'això i considera el viatge com una marxa inevitable i sense objectiu. Atès que no hi ha opció, gaudeix del bé i suporta el mal. Per a ell no hi ha cap ciutat celestial que assolir ni una finalitat

que doni sentit al seu viatge. Només hi ha el camí i les seves vicissituds en el bon temps i en el dolent. Els caminants no tenen diferents expectatives sobre les coses que trobaran en el seu camí, sinó únicament sobre el seu últim destí. En girar l'última corba és quan es veurà que un ha tingut raó tot el temps, i que l'altre ha estat sempre equivocat».

En aquest relat cada caminant té les seves raons: un per a creure i l'altre per a no creure; només al final del camí (en morir) es podrà verificar qui tenia raó. Però llavors ja no hi haurà possibilitat de tornar al començament i fer de nou el viatge. Posades així les coses, potser més d'un podria pensar que «el més convenient» és creure; tenint com a teló de fons aquest «per si de cas». Però acceptar l'existència de Déu per por no sembla elegant. L'acceptació s'ha de recolzar en arguments que aconseguixin demostrar de manera satisfactòria que existeix.

El Catecisme de l'Església diu que «L'home, creat a imatge de Déu, està cridat a conèixer i estimar Déu i, quan el busca, descobreix certes "vies" per "conèixer-lo". També se les anomena "proves de l'existència de Déu", no en el sentit de les proves pròpies de les ciències naturals, sinó en el sentit "d'arguments convergents i convincents" que permeten arribar a veritables certeses» (CCE 31).

En les catequesis de sant Joan Pau II, de felicitat memòria, he trobat un bon resum d'algunes proves sobre l'existència de Déu:

La ciència diu que l'univers està en constant moviment i expansió. Aquest fet requereix una causa que, a més d'haver-li donat l'ésser, li hagi comunicat el moviment i el segueixi mantenint.

A aquesta causa intel·ligent els creients en diem Déu.

Quan estudiem l'evolució dels éssers vivents ens adonem que conserven una finalitat interna que els orienta en una direcció, de la qual no en són ni amos ni responsables. Tot això ens porta a pensar en un Creador.

Finalment desitjo esmentar la bellesa. Aquesta es manifesta de manera esplèndida i variada en la naturalesa amb els seus boscos, prats i flors. També la trobem en les innombrables obres d'art de la literatura, la música, la pintura, etc. Tot això ens remet a la font originària: la bellesa transcendent del Creador.

En considerar la immensitat del cosmos, l'evolució dels éssers vivents i la bellesa de la natura, l'esperit humà se sent desbordat en les seves possibilitats de comprensió i imaginació, i pensa que una obra d'aquesta magnitud i qualitat requereix un Déu Creador d'infinita saviesa.

Aquestes proves són múltiples i permeten a l'ésser humà, mitjançant la llum natural de la raó, arribar a conèixer amb certesa l'existència d'una realitat que és la causa primera i la finalitat última de tot. A aquesta realitat els creients en diem Déu. Però «l'home, amb la seva obertura a la veritat i a la bellesa, amb el seu sentit del bé moral, amb la seva llibertat i la veu de la seva consciència, amb l'aspiració a l'infinit i a la felicitat» (CCE 33) està capacitat per donar un pas més i conèixer Déu de manera més profunda en la divina Revelació (cf. CCE 34-35). Ella ens parla d'un Déu creador de l'univers que va fer l'home a la seva imatge i semblança (cf. Gn 1,26). També ens parla del pecat original dels nostres primers pares i com, «després de la seva caiguda, Déu va encoratjar en

ells l'esperança de la salvació amb la promesa de la redempció» (CCE 55). I, en arribar la plenitud dels temps, Déu envià el seu únic Fill al món perquè tot el que cregui en ell no es perdi, sinó que tingui vida eterna (cf. Jn 3,16).

Déu, el nostre Pare, és misericordiós i «vol que tots se salvin i arribin al coneixement de la veritat» (1Tm 2,4). Però ens ha creat lliures i respecta la nostra llibertat per acceptar o rebutjar la salvació que ens ofereix per Jesucrist, el seu Fill.

Actualment són molts els fidels que s'han allunyat de l'Església i de la pràctica religiosa, i busquen la seva realització personal en el gaudi passatger dels béns de la societat de consum. Però, quan un substitueix la fe per alguna forma d'increença, i «viu com si Déu no existís», llavors la vida perd l'expectativa del més enllà que li dóna sentit i finalitat.

Davant la manca de valors espirituals, alguns, dels que abans s'havien distanciat de l'Església, han decidit tornar-hi per recuperar la fe en Déu i l'esperança de la vida eterna.

La fe és necessària per a la salvació i ha d'anar acompanyada de bones obres (cf. Jm 2,26). Els nostres desitjos d'agradar a Déu es poden concretar en resar cada dia, assistir a missa els diumenges i festes de guardar, freqüentar els sagraments i procurar ser amables i servicials amb els que ens envolten.

La fe en el Senyor i la pertinença a la seva Església són dons que hem de conservar, per sobre de tot, ja que a ells està vinculada la nostra salvació. Personalment agraeixo a Déu la fe rebuda, i amb plena alegria i satisfacció puc dir que el que més estimo en aquesta vida és ser cristià i catòlic.

Frases cèlebres

◆ *“No hi ha rellotge sense rellotger, ni món sense Creador” (Refrany popular).*

◆ *“El que sabem és una gota, el que ignorem és un immens oceà. L'admirable disposició i harmonia de l'univers, no ha pogut sinó sortir del pla d'un ésser omniscient i omnipotent” (Isaac Newton).*

◆ *“Només conec dos tipus de persones raonables: les que estimen a Déu de tot cor perquè el coneixen, i les que el busquen de tot cor perquè no el coneixen” (Blaise Pascal).*

◆ *“Com a cristians acceptem una veritat fonamental: Déu existeix i d'aquesta manera tota la resta té sentit. Un ateu, per negar Déu ha d'acceptar explicacions increïbles per tota la resta. Crec que es necessita més fe per negar a Déu que per creure en Ell” (John MacArthur).*

◆ *“No som fruit de la casualitat o la irracionalitat, sinó que en l'origen de la nostra existència hi ha un projecte d'amor de Déu” (Benedicto XVI).*

***

La fe dóna sentit a la nostra vida

“Ens vas fer, Senyor, per a tu, i el nostre cor està inquiet fins que reposa en tu”

(Sant Agustí)